

Sygn. akt V CNP 19/13

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie ze skargi D. D.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia

Sądu Okręgowego w C. z dnia 26 października 2011 r.,

sygn. akt VI Ca [...]

w sprawie z wniosku A. D.

przy uczestnictwie D. D.

o podział majątku wspólnego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 grudnia 2013 r.,

**odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania i przyznaje adwokat
M.P.-P. prowadzącej Kancelarię Adwokacką pod adresem
ul. K. [...] [...] C. od Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w C.
kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) złotych, powiększoną
o należny podatek VAT tytułem pomocy prawnej udzielonej
uczestniczce z urzędu w postępowaniu skargowym.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w C. oddalił apelację uczestniczki D. D. od postanowienia Sądu Rejonowego w C. z dnia 13 lipca 2011 r., którym dokonany został podział majątku dorobkowego byłych małżonków D. i A. D..

Uczestniczka w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem tego postanowienia zrzuciła naruszenie art. 45 k.r. i o.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu w zasadzie drugiej instancji, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a jego zmiana lub uchylenie w drodze innych środków prawnych, nie było i nie jest możliwe (art. 424¹ § 1 k.p.c.). Zasadą jest, że prawomocność, tworzy nowy stan prawny pomiędzy stronami albo *erga omnes*, jak też sanuje wszelkie ewentualne naruszenia prawa, którymi orzeczenie ewentualnie jest dotknięte. Dlatego przy wykładni zawartego w art. 424¹ § 1 k.p.c. pojęcia „niezgodności z prawem” należy uwzględnić istotę i sens odpowiedzialności państwa przewidzianej w art. 417¹ § 2 k.c. w zw. z art. 77 Konstytucji oraz naturę władzy sądowniczej. Swoboda ocen sędziego wynika nie tylko z jej istoty, ale często z pojęć niedookreślonych, czy klauzul generalnych. W związku z tym w teorii prawa trafnie przyjmuje się istnienie tzw. luzu decyzyjnego, który oznacza możliwość wyboru przez sędziego jednego z możliwych rozwiązań.

Poza tym treść orzeczenia zależy od wyników wykładni, które mogą być różne w zależności od przedmiotu i stosowanych jej metod. W związku z otwartością semantyczną języka w tym także języka prawnego mogą mieć miejsce różne poprawne z punktu widzenia metod interpretacji. Z tych przyczyn tezę o istnieniu jedynej trafnej orzeczenia należy odrzucić. Dlatego też należy uznać, że różnej treści orzeczenia wydane w podobnej sprawie mogą być „zgodne z prawem” (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 1991 r., III ARN 32/91, PUG 1992, nr 2-3, poz. 4).

Z tych wszystkich względów definicja bezprawności dotycząca art. 424¹ § 1 k.p.c. jest nieco odmienna od tego ogólnego pojęcia funkcjonującego na gruncie prawa materialnego i procesowego. Prawomocne orzeczenie jest niezgodne

z prawem, gdy jest sprzeczne z niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35, z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17, z dnia 14 grudnia 2006 r., I BP 13/06, M. P.Pr. 2007, nr 5, poz. 253). Przy ocenie więc, czy skarga jest oczywiście bezzasadna należy uwzględnić „obostrzone” pojęcie bezprawności orzeczenia w rozumieniu art. 424¹ k.p.c.

Postanowienie Sądu Okręgowego nie narusza art. 45 k.r. i o. w wyżej zasygnalizowany sposób z następujących względów:

- zasygnalizowane orzecznictwo nie dotyczy spornego lokalu, który stanowił lokal kolejowy i został sprzedany wnioskodawcy A. D. w dniu 25 czerwca 2001 r.,
- nakład uczestniczki miał charakter pieniężny i dotyczył innego lokalu wynajmowanego przez byłych małżonków od PKP położonego w M., który został zwrócony wnioskodawcy i rozliczony zaskarżonym postanowieniem,
- nawet gdyby do majątku wspólnego wchodził lokal spółdzielczy, to wobec poglądu zawartego w uchwale z dnia 5 stycznia 1986 r., III CZP 71/85, OSNCP 1986, nr 12, poz. 196), brak by było podstaw do oceny, że Sąd Okręgowy naruszył art. 45 k.r. i o. w zasygnalizowany sposób.

Ze wskazanych względów na podstawie określonej w art. 424⁹ k.p.c. orzeczono jak w sentencji.